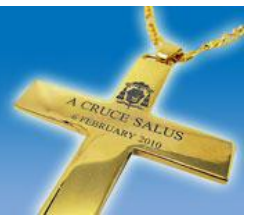

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 15 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ. 2012)

พี่น้องที่รัก ในแผนอภิปาลคริสตศักราช 2010-2015 ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย มีการระบุไว้อย่างชัดเจนว่า “งานธรรมทูตเป็นธรรมชาติของพระศาสนจักรและเป็นพันธกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระคริสตเจ้าเพื่อความรอดพ้นของมนุษย์ทุกคน” เมื่อพระศาสนจักรมีธรรมชาติเป็นธรรมทูตซึ่งมีการประกาศข่าวดีเป็นงานเบื้องต้นและเป็นงานหลัก เราทุกคนจึงต้องตระหนักถึงการมีส่วนรับผิดชอบในพันธกิจอันสำคัญยิ่งนี้ (เทียบ Can. 781) โดยการเป็นประจักษ์พยานด้วยการดำเนินชีวิตตามจิตตารมณ์พระวรสารและประกาศข่าวดีแก่ทุกคนที่ยังไม่มีความเชื่อในพระคริสตเจ้า ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของพระศาสนจักร เราไม่สามารถปฏิเสธธรรมชาติของเราเองได้ งานธรรมทูต หรืองานแพร่ธรรม หรืองานประกาศข่าวดี สุดแล้วแต่ใครจะเรียก จึงไม่ใช่เป็นพันธกิจที่เราจะทำก็ได้หรือไม่ทำก็ได้ แต่เป็นพันธกิจที่เราทุกคนต้องทำ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราควรทำพันธกิจที่เราได้รับมอบจากพระคริสตเจ้านี้อย่างไร? พระวรสารที่เราเพิ่งได้รับฟังให้แนวทางบางอย่างที่สำคัญเพื่อเราจะสามารถดำเนินงานธรรมทูตได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ในพระวรสารวันนี้นักบุญมาระโกได้เล่าถึงการเริ่มต้นงานธรรมทูตของอัครสาวกสิบสองคน พวกเขาได้เห็นพระเยซูเจ้าทำงานนี้ พวกเขาได้ฟังพระองค์เทศน์สอน เวลานี้เป็นเวลาที่เราเองต้องออกไปพูดและลงมือทำงานนี้ด้วยตัวเอง อันที่จริง ช่วงเวลาแห่งการอบรมของพวกเขายังไม่สิ้นสุด การอบรมของพวกเขาจะสิ้นสุดก็ต่อเมื่อพวกเขาได้รับพระจิตเจ้าในวันเพนเทกอสเตแล้วเท่านั้น แต่เวลานี้ก็ถือว่าเพียงพอที่พวกเขาจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตธรรมทูตได้แล้วเหมือนกัน หลังจากที่ได้ทรงเรียกพวกเขาเข้ามาพบ พระเยซูเจ้าทรงส่งพวกเขาออกไป “เป็นคู่ ๆ” (มก 6:7) เหตุผลประการหนึ่งที่พระองค์ทรงส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่อาจจะเป็นเพราะว่าบทบัญญัติของโมเสสระบุไว้ว่าเพื่อสิ่งที่พูดออกไปจะเชื่อถือได้ต้องมีพยานอย่างน้อยสองคนขึ้นไปมายืนยัน “พยานปากเดียวไม่เพียงพอเพื่อตัดสินลงโทษผู้กระทำผิดทางอาญาหรือกระทำผิดอื่น ๆ จะต้องมีพยานสองหรือสามปากเพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวหา ไม่ว่าในความผิดใด ๆ” (ฉธบ 19:15) พระเยซูเจ้าได้ทรงพูดถึงเรื่องนี้เช่นเดียวกันว่า “ในธรรมบัญญัติของท่านทั้งหลายมีเขียนไว้ว่า คำยืนยันเป็นพยานของคนสองคนเป็นที่น่าเชื่อถือ” (ยน 8:17) อย่างไรก็ตาม คำว่า “เป็นคู่ ๆ” หรือ “เลข 2” ในที่นี้ยังเป็นสัญลักษณ์หมายถึงหมู่คณะอีกด้วย นั่นคือ ธรรมทูตต้องไม่ทำงานแบบตัวคนเดียว แต่ต้องทำงานเป็นกลุ่มหรือหมู่คณะ คน

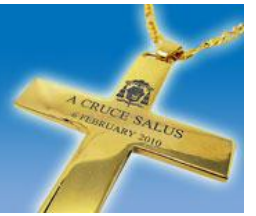
ไทยเรามีสุภาษิตบทหนึ่งว่า “คนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย” ความหมายของสุภาษิตนี้ก็คือ ไปไหนหรือทำอะไรหลายคนดีกว่าคนเดียว เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นก็จะสามารถช่วยเหลือกันได้ เมื่อทรงส่งบรรดาอัครสาวกออกไปแพร่ธรรม พระเยซูเจ้าอาจทรงคิดถึงเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน สิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำ บรรดาคริสตชนในสมัยเริ่มแรกก็ได้ทำสืบต่อกันมา ในหนังสือกิจการอัครสาวกเราพบว่าบรรดาธรรมทูตได้เดินทางไปแพร่ธรรมในที่ต่างๆ เป็นคู่ๆ เช่น เปโตรกับยอห์น เปาโลกับบาร์นาบัส ยูดาสที่เรียกกันว่าบารซับบัสกับสิลาส เป็นต้น พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงส่งบรรดาอัครสาวกออกไปแบบจับเสื่อมือเปล่า แต่ได้ “ประทานอำนาจเหนือปีศาจ” (มก 6:7) แก่พวกเขาด้วย อำนาจนี้เป็นอำนาจของพระองค์เองโดยเฉพาะและเป็นหนึ่งในเครื่องหมายที่ชี้ให้เห็นว่าพระอาณาจักรของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว (เทียบ มธ 12:28)

นอกจากการทำงานธรรมทูตแบบเป็นกลุ่มหรือหมู่คณะแล้ว ยังมีอีกสองประเด็นสำคัญที่เราควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในพระวรสารวันนี้ นั่นคือ คำสั่งของพระเยซูเจ้าที่ให้บรรดาอัครสาวกถือความยากจนและกิจการต่างๆ ที่พวกเขาได้กระทำ พระเยซูเจ้าทรงกำชับไม่ให้พวกเขานำสิ่งใดไปด้วย นอกจาก “ไม้เท้าเท่านั้น” (มก 6:8) พวกเขาต้องออกไปโดยปราศจากเครื่องอำนวยความสะดวกทุกอย่าง “ไม่ให้มีอาหาร ไม่ให้มียาม ไม่ให้มีเศษเงินใส่ไว้ให้สวมรองเท้าได้ แต่ไม่ให้เอาเสื่อสำรองไปด้วย” (มก 6:8-9) ผู้ที่เป็นธรรมทูตจะต้องรู้จักตัดใจจากทุกสิ่ง ในคำสั่งของพระเยซูเจ้าอันนี้เรายังพบ “เงื่อนไขแห่งเสรีภาพ” สำหรับธรรมทูตอีกด้วย การออกไปโดยปราศจากสัมภาระ เป็นการตัดใจที่จะนำเอาโลกของตัวเองติดตัวไปด้วย เป็นการปฏิเสธที่จะแสดงความเก่งกล้าสามารถหรือความร่ำรวยต่อหน้าคนอื่น การออกไปโดยปราศจากสัมภาระเท่ากับเป็นการยืนยันว่าตัวเองเท่านั้นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับการประกาศข่าวดี การเป็นพยานที่ดีเป็นการพูดโดยผ่านทางตัวเอง ไม่ใช่โดยผ่านทางสิ่งของเรา นอกจากจิตตารมณ์แห่งความยากจนที่พึงมี ธรรมทูตต้องพร้อมที่จะตอบรับคำเชื้อเชิญทุกอย่างด้วย เป็นการง่ายที่จะได้รับการต้อนรับ เมื่อเราไปแล้วไม่สร้างภาระให้กับคนอื่น ไม่খনอะไรไปมากมายจนกินเนื้อที่ทั้งหมดในบ้านของคนอื่นเขา การปล่อยวางและความพร้อมที่จะต้อนรับมักจะไปด้วยกัน ถ้าเราไปที่บ้านใครสักคนหนึ่งแบบตัวเปล่าพร้อมกับการเป็นพยานด้วยชีวิต การต้อนรับจะเด่นชัดขึ้น ความสนใจของเจ้าบ้านจะอยู่ที่คำพูดที่เราจะบอก ไม่ใช่อยู่ที่สิ่งของที่เรานำใส่ไว้ในยามหรือกระเป๋าเดินทาง

บรรดาอัครสาวกในพระวรสารวันนี้ถือได้ว่าเป็นมือใหม่ในอาชีพนี้ สิ่งที่พวกเขากระทำไม่ได้เป็นสิ่งยิ่งใหญ่หรือน่าพิศวงใดๆ ทั้งสิ้น พวกเขาได้เทศน์สอน ขับไล่ปีศาจ เจิมน้ำมัน และรักษาคนเจ็บป่วย (เทียบ มก 6:12-12) ให้กำลังใจคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงและท้อแท้สิ้นหวัง บางทีเราอาจพิศวงในกิจการที่บรรดาอัครสาวกทำมากเกินไปจนบางครั้งเรากลัวว่าจะเป็นพยานไม่ได้ดีเหมือนพวกเขา ให้เรารู้ว่า อย่าง

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

น้อยครั้งนี้ กิจการของพวกเขาเป็นแบบธรรมดา พวกเขาให้บริการเพื่อความผาสุกของผู้คนก่อนที่จะ
ทุ่มเทตัวเองให้กับงานเทศน์สอน พ่อคิดว่า สิ่งที่พระเยซูเจ้าต้องการอยากจะบอกกับเราในวันนี้ก็คือ ให้
เราออกไปทำงานของพระองค์ด้วยความเรียบง่ายและด้วยความกล้าหาญ มั่นใจและไวใจในพระเยซูเจ้าผู้
ทรงส่งเราออกไปมากกว่าในสิ่งของภายนอกของโลกนี้ ตัวของเราเอง ชีวิตแห่งการเป็นพยานของเรา
แหละคือเครื่องมือที่ดีที่สุดในการประกาศข่าวดีของพระเจ้า **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**